

СЛУЖБА БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Головне слідче управління

вул. Володимирська, 33, м. Київ, 01601, факс (044) 279-66-31, тел. (044) 255-84-88
www.ssu.gov.ua e-mail: san@ssu.gov.ua Код ЄДРПОУ 00034074

ПОВІДОМЛЕННЯ про зміну раніше повідомленої підозри та повідомлення про нову підозру

м. Київ

«17» травня 2024 року

Старший слідчий в ОВС 1 відділу 4 управління досудового розслідування Головного слідчого управління Служби безпеки України підполковник юстиції Лугін Андрій Юрійович, розглянувши матеріали досудового розслідування, внесеного до Єдиного реєстру досудових розслідувань за № 2202300000000018 від 09.01.2023, та встановивши наявність достатніх доказів для зміни раніше повідомленої підозри особі та повідомленні про нову підозру у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених ч. 1 ст. 111-2, ч. 1 ст. 263 КК України, відповідно до ст.ст. 40, 42, 111, 112, 276-279 КПК України,

ПОВІДОМИВ:

Заневському В'ячеславу Євгеновичу,
18 вересня 1968 року народження,
уродженцю міста Волоколамськ
Московської області рф, громадянину
України, зареєстрованому та проживаючому
за адресою: м. Київ, пров. Коломийський,
буд. 17/31-А, кв. 242, раніше не судимому,

про зміну раніше повідомленої підозри та повідомлення про нову підозру у вчиненні:

- умисних дій, спрямованих на допомогу державі-агресору (пособництво), збройним формуванням держави-агресора, з метою завдання шкоди Україні шляхом: реалізації рішень та дій держави-агресора, її збройних формувань, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111-2 КК України
- носінні, придбанні та зберіганні вогнепальної зброї, без передбаченого законом дозволу, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 263 КК України.

Так, Заневському В'ячеславу Євгеновичу 29.04.2023 повідомлено про підозру у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111-2 КК України.

У зв'язку з тим, що під час досудового розслідування встановлено нові фактичні обставини вчинення кримінального правопорушення, виникла необхідність у зміні раніше повідомленої підозри, а також повідомленні про нову підозру у зв'язку з новою кваліфікацією дій Заневського В.Є. за ч. 1 ст. 263 КК України.

Фактичні обставини кримінального правопорушення, у вчиненні якого підозрюється Заневський В.Є.:

24 жовтня 1945 року набув чинності Статут Організації Об'єднаних Націй, підписаний 26 червня 1945 року, яким фактично створено Організацію Об'єднаних Націй (далі – ООН).

До складу ООН увійшли Українська Радянська Соціалістична Республіка (з 24 серпня 1991 року змінено назву на Україна), Союз Радянських Соціалістичних Республік (з 24 грудня 1991 року змінено назву на російська федерація) та ще 49 країн-засновниць, а в подальшому до вказаної міжнародної організації прийняті інші країни світу.

Відповідно до ч. 4 ст. 2 Статуту ООН всі Члени ООН утримуються в їх міжнародних відносинах від загрози силою або її застосування як проти територіальної недоторканності або політичної незалежності будь-якої держави, так і будь-яким іншим чином, несумісним з Цілями Об'єднаних Націй.

Декларацією Генеральної Асамблеї ООН від 9 грудня 1981 року № 36/103 про недопустимість інтервенції та втручання у внутрішні справи держав та резолюціями від 16 грудня 1970 року № 2734 (XXV), що містить Декларацію про зміцнення міжнародної безпеки; від 21 грудня 1965 року № 2131 (XX), що містить Декларацію про неприпустимість втручання у внутрішні справи держав та обмеження їх суверенітету та від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX), що містить визначення агресії, встановлено, що ні одна з держав не має право здійснювати інтервенцію чи втручання у будь-якій формі або з будь-якої причини у внутрішні та зовнішні справи інших держав. Закріплено обов'язок держав: утримуватися від озброєної інтервенції, підривної діяльності, військової окупації; здійснення сприяння, заохочення чи підтримки сепаратистської діяльності; не допускати на власній території навчання, фінансування та вербовки найманців чи засилання таких найманців на територію іншої держави.

Крім того, у статтях 1-5 Декларації Генеральної Асамблеї ООН від 14 грудня 1974 року № 3314 (XXIX) серед іншого визначено:

- застосування збройної сили державою проти суверенітету, територіальної та політичної незалежності іншої держави;
- застосування збройної сили державою першою в порушення Статуту ООН є перш за все свідченням акту агресії.

Будь-яка з наступних дій, незалежно від оголошення війни, кваліфікується як акт агресії:

- вторгнення або напад збройних сил держави на територію іншої держави або будь-яка військова окупація, який би тимчасовий характер вона не носила, що є результатом такого вторгнення або нападу, або будь-яка анексія із застосуванням сили території іншої держави або частини її;

- бомбардування збройними силами держави території іншої держави або застосування будь-якої зброї державою проти території іншої держави;

- блокада портів або берегів держави збройними силами іншої держави;

- напад збройними силами держави на сухопутні, морські або повітряні сили, або морські і повітряні флоти іншої держави;

- застосування збройних сил однієї держави, що знаходяться на території іншої держави за згодою з приймаючою державою, у порушення умов, передбачених в угоді, або будь-яке продовження їх перебування на такій території після припинення дії угоди;

- дія держави, що дозволяє, щоб її територія, яку вона надала в розпорядження іншої держави, використовувалася цією іншою державою для здійснення акту агресії проти третьої держави;

- засилання державою або від імені держави збройних банд, груп, іррегулярних сил або найманців, які здійснюють акти застосування збройної сили проти іншої держави, що мають настільки серйозний характер, що це рівнозначно наведеним вище актам.

Жодні міркування будь-якого характеру, з політичних, економічних, військових чи інших причин не можуть бути виправданням агресії.

Статтями 1 та 2 III Конвенції про відкриття воєнних дій (Гаага, 18 жовтня 1907 року), яка вступила в дію 26 січня 1910 року, яку 7 березня 1955 року визнано Союзом Радянських Соціалістичних Республік, правонаступником якого є російська федерація (далі – російська федерація або рф), передбачено, що військові дії між державами не повинні починатися без попереднього і недвозначного попередження, яке буде мати форму мотивованого оголошення війни або форму ультиматуму з умовним оголошенням війни. Стан війни повинен бути без уповільнення оповіщений нейтральним державам і буде мати для них дійсну силу лише після одержання оповіщення.

24 серпня 1991 року Верховною Радою Української Радянської Соціалістичної Республіки схвалено Акт проголошення незалежності України, яким урочисто проголошено незалежність України та створення самостійної української держави – України. Згідно з указаним документом, територія України є неподільною та недоторканою.

У преамбулі Декларації про державний суверенітет України від 16 липня 1990 року вказано, що Верховна Рада Української Радянської Соціалістичної Республіки проголошує державний суверенітет України як верховенство, самостійність, повноту і неподільність влади Республіки в межах її території та незалежність і рівноправність у зовнішніх зносинах.

Відповідно до розділу V Декларації територія України в існуючих кордонах є недоторканою і не може бути змінена та використана без її згоди.

Незалежність України визнали держави світу, серед яких і російська федерація.

Згідно з п.п. 1, 2 Меморандуму про гарантії безпеки у зв'язку з приєднанням України до Договору про нерозповсюдження ядерної зброї від 5 грудня 1994 року російська федерація, Сполучене Королівство Великої Британії та Північної Ірландії і Сполучені Штати Америки підтвердили Україні їх зобов'язання згідно з принципами Заключного акта Наради з безпеки та співробітництва в Європі від 1 серпня 1975 року поважати незалежність і суверенітет та існуючі кордони України, зобов'язались утримуватися від загрози силою чи її використання проти територіальної цілісності чи політичної незалежності України, і що ніяка їхня зброя ніколи не буде використовуватися проти України, крім цілей самооборони, або будь-яким іншим чином згідно зі Статутом ООН.

31 травня 1997 року відповідно до положень Статуту ООН і зобов'язань за Заключним актом Наради з безпеки і співробітництва в Європі Україна та російська федерація уклали Договір про дружбу, співробітництво і партнерство між Україною і російською федерацією (ратифікований Законом України від 14 січня 1998 року №13/98-ВР та федеральним законом російської федерації від 2 березня 1999 року № 42 ФЗ). Відповідно до ст.ст. 2-3 зазначеного Договору російська федерація зобов'язалась поважати територіальну цілісність України, підтвердила непорушність існуючих між ними кордонів та будівництво відносин на основі принципів взаємної поваги суверенної рівності, територіальної цілісності, непорушності кордонів, мирного врегулювання спорів, незастосування сили або загрози силою, включаючи економічні та інші способи тиску, права народів вільно розпоряджатися своєю долею, невтручання у внутрішні справи, додержання прав людини та основних свобод, співробітництва між державами, сумлінного виконання взятих міжнародних зобов'язань, а також інших загальновизнаних норм міжнародного права.

Відповідно до опису і карти державного кордону, які є додатками до Договору між Україною та російською федерацією про українсько-російський державний кордон від 28 січня 2003 року (ратифікований російською федерацією 22 квітня 2004 року), територія Автономної Республіки Крим, м. Севастополя, Донецької, Луганської, Херсонської та Запорізької областей відноситься до території України.

Статтями 1-2 Конституції України визначено, що Україна є суверенною і незалежною, демократичною, соціальною, правовою державою. Суверенітет України поширюється на всю її територію, яка в межах існуючого кордону є цілісною і недоторканою.

Згідно з ч. 1 ст. 65 Конституції України захист Вітчизни, незалежності та територіальної цілісності України є обов'язком громадян України.

Відповідно до ст. 68 Конституції України кожен зобов'язаний неухильно додержуватися Конституції України та законів України, не посягати на права і свободи, честь і гідність інших людей.

Статтею 73 Конституції України визначено, що виключно всеукраїнським референдумом вирішуються питання про зміну території України.

Відповідно до статей 132–134 Конституції України територіальний устрій України ґрунтується на засадах єдності та цілісності державної території. До складу України входять: Автономна Республіка Крим, Вінницька, Волинська, Дніпропетровська, Донецька, Житомирська, Закарпатська, Запорізька, Івано-Франківська, Київська, Кіровоградська, Луганська, Львівська, Миколаївська, Одеська, Полтавська, Рівненська, Сумська, Тернопільська, Харківська, Херсонська, Хмельницька, Черкаська, Чернівецька, Чернігівська області, міста Київ та Севастополь. Місто Севастополь має спеціальний статус, Автономна Республіка Крим (далі - АР Крим) є невід'ємною складовою частиною України і в межах повноважень, визначених Конституцією України, вирішує питання, віднесені до її відання.

Таким чином, із зазначених міжнародних нормативно-правових актів, а також актів національного законодавства, яке визначає основні засади державної політики, спрямованої на захист національних інтересів і гарантування в Україні безпеки особи, суспільства і держави від зовнішніх і внутрішніх загроз в усіх сферах життєдіяльності, впливає, що дії рф на шкоду суверенітету, територіальній цілісності та недоторканності, обороноздатності, державній, економічній та інформаційній безпеці України створюють реальні загрози національній безпеці України. Її результатом стала анексія Криму, окупація території Донецької та Луганської областей, масштабні руйнування провідних промислових бюджетоутворюючих підприємств на сході держави, що призвело до загострення суспільно-політичної обстановки в Україні, падіння економіки держави та інших вкрай негативних для України наслідків.

Наведені вище факти розв'язання та ведення російською федерацією агресивної війни проти України, здійснення підривної діяльності, в тому числі, і шляхом вторгнення підрозділів збройних сил (далі – зс) рф на територію півострова Крим, захоплення державних установ, організацій та військових частин із 27 лютого 2014 року широко висвітлювалися більшістю засобів масової інформації України та іноземних держав у зв'язку із чим були достовірно відомі Заневському В.Є.

Постановою ради федерації федеральних зборів рф «Про використання збройних сил російської федерації на території України» від 01 березня 2014 року № 48-СФ за результатами звернення президента рф, виходячи з інтересів безпеки життя громадян рф, особового складу військового контингенту зс рф, що дислокується на території України (АР Крим), надано згоду президенту рф на використання зс рф на території України.

06 березня 2014 року Верховною Радою АР Крим прийнята Постанова «Про проведення загальнокримського референдуму». Указом Президента України від № 261/2014 від 07 березня 2014 року дія цієї Постанови Верховної Ради АР Крим була зупинена, а сама вона рішенням Конституційного Суду України № 2-рп/2014 від 14 березня 2014 року визнана неконституційною.

11 березня 2014 року Постановою Верховної Ради АР Крим прийнята «декларація», якою проголошено АР Крим «суверенною державою» - «республікою крим». Указом Президента України від 14 березня 2014 року №296/2014 дія цієї Постанови Верховної Ради АР Крим була зупинена, а сама

вона рішенням Конституційного Суду України №3-рп/2014 від 20 березня 2014 року визнана неконституційною.

Постановою Верховної Ради України від 15 березня 2014 року №891-VII Верховна Рада АР Крим була розпущена.

17 березня 2014 року представники розпущеної «верховної ради ар крим» прийняли постанову №1745-6/14 «про незалежність криму», за якою створено нелегітимне державне утворення «республіка крим», а також постанову №1748-6/14 «про правонаступництво республіки крим», за якою вищим органом влади «республіки крим» є «державна рада республіки крим».

18 березня 2014 року «державна рада республіки крим» підписала «договір» між рф та «республікою крим» про прийняття до рф «республіки крим» та утворення у складі рф нових суб'єктів, який вже 19 березня рішенням конституційного суду рф визнаний таким, що відповідає конституції рф, 20 березня 2014 року його ратифікувала більшістю голосів держдума рф, а 21 березня 2014 року - рада федерації федеральних зборів рф, відтак цей «договір» набрав чинності 21 березня 2014 року.

21 березня 2014 року прийнятий закон рф №6-ФКЗ (т. 4 а. 175-214), яким прийнято до рф «республіку крим» та утворені в складі рф нові суб'єкти. «республіка крим» вважається прийнятою до рф з дати підписання «договору» (ст. 1 закону рф №6-ФКЗ).

11 квітня 2014 року «державна рада республіки крим» прийняла «конституцію республіки крим» як суб'єкта рф.

На далі, продовжуючи підривну діяльність проти України, рф утворила на окупованій території України в АР Крим федеральні органи державної влади рф, правоохоронні органи та органи судової системи, місцевого самоврядування, з метою становлення та зміцнення окупаційної влади рф та недопущення контролю України над цією територією.

Верховною Радою України 15 квітня 2014 року прийнято Закон України № 1207-VII «Про забезпечення прав і свобод громадян та правовий режим на тимчасово окупованій території України» (далі - Закон № 1207-VII), за яким перебування підрозділів зс рф на території України з порушенням процедури, визначеної Конституцією та законами України, а також всупереч міжнародно-правовим актам, визнано окупацією частини території суверенної держави Україна, а територію АР Крим, відповідні води, територіальне море України, територію виключної (морської) економічної зони України, а також повітряний простір над цими територіями визнано тимчасово окупованими територіями України внаслідок збройної агресії з боку рф.

Резолюцією Генеральної Асамблеї ООН «Територіальна цілісність України» від 27 березня 2014 року № 68/262, «референдум», проведений в АР Крим 16 березня 2014 року, визнано таким, що не має законної сили і не може бути основою для зміни статусу АР Крим.

Реакцією на такі дії російської федерації, стало прийняття Верховною Радою України 21 квітня 2015 року постанови № 337-VIII «Про Заяву Верховної Ради України «Про відсіч збройній агресії російської федерації та подолання її наслідків», згідно з якою констатовано початок такої агресії з боку

рф на території АР Крим 20 лютого 2014 року, яка завершилася воєнною окупацією та подальшою незаконною анексією цієї частини території України.

Резолюціями Генеральної Асамблеї ООН «Стан у сфері прав людини в Автономній Республіці Крим та м. Севастополі (Україна)» від 19 грудня 2016 року № 71/205 та від 19 грудня 2017 року № 72/190, «Проблема мілітаризації Автономної Республіки Крим та міста Севастополь, Україна, районів Чорного та Азовського морів» від 17 грудня 2018 року, «Ситуація з правами людини в Автономній Республіці Крим та місті Севастополь, Україна» від 22 грудня 2018 року послідовно засуджено тимчасову окупацію з боку рф внаслідок військової агресії частини території України - АР Крим - підтверджено невизнання її анексії.

Продовжуючи реалізацію злочинного плану, з метою створення приводів для ескалації конфлікту і спроби виправдання своєї агресії перед громадянами України російської федерації та світовою спільнотою, 21 лютого 2022 року російською федерацією визнано «донецьку народну республіку» та «луганську народну республіку» незалежними державами.

22 лютого 2022 року путін в.в. спрямував до ради федерацій рф звернення про надання йому дозволу на використання збройних сил за межами території рф. Постановою ради федерацій № 35-СФ від 22 лютого 2022 року путіну в.в. надано відповідний дозвіл.

24 лютого 2022 року о 05 год. 00 хв. президент російської федерації в ефірі російських телевізійних каналів оголосив про прийняте ним рішення розпочати збройну агресію проти держави Україна, назвавши її «спеціальною військовою операцією» (надалі – «СВО»). У вказаному зверненні путін в.в. озвучив надумані цілі так званої «СВО» - захист населення «Донбасу» від «неонацистської влади» в Україні, «демільтаризація» та «денацифікація» країни. Дійсними ж цілями держави-агресора були насильницьке захоплення українських територій, утримання їх військовим шляхом із подальшою анексією (насильницьке приєднання державою всієї або частини території іншої держави в односторонньому порядку).

На виконання озвученого президентом путіним в.в. рішення, збройними силами рф 24 лютого 2022 року о 05 год. 00 хв. розпочато вчинення заздалегідь спланованих агресивних дій проти України – пуск крилатих та балістичних ракет по аеродромам, військовим штабам і складам ЗСУ. В цей же час збройними силами рф за участі підрозділів інших військових формувань та спецслужб рф здійснено вторгнення на територію суверенної держави Україна.

У зв'язку з чим, Указом Президента України «Про введення воєнного стану в Україні» від 24.02.2022 № 64/2022 в Україні введено воєнний стан з 05 год. 30 хв. 24.02.2022, який продовжено і діє на даний час.

Факт повномасштабного збройного вторгнення не приховувався владою російської федерації, а також установлений рішеннями міжнародних організацій, зокрема Резолюцією Генеральної асамблеї ООН ES-11/1 від 02.03.2022 «Про агресію проти України», п. п. 1, 3 Висновку 300 (2022) Парламентської Асамблеї Ради Європи «Наслідки агресії російської федерації проти України», п. п. 17, 18 наказу від 16.03.2022 за клопотанням про вжиття

тимчасових заходів у справі «Звинувачення в геноциді відповідно до Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього» (Україна проти рф та ін.)».

23.04.2022 набрав чинності Закон України №2198-IX від 14.04.2022, яким Розділ I Особливої частини Кримінального кодексу України доповнено статтею 111-2 «Пособництво державі-агресору», якою встановлено кримінальну відповідальність за умисні дії, спрямовані на допомогу державі-агресору (пособництво), збройним формуванням та/або окупаційній адміністрації держави-агресора, вчинені громадянином України, іноземцем чи особою без громадянства, за винятком громадян держави-агресора, з метою завдання шкоди Україні шляхом: реалізації чи підтримки рішень та/або дій держави-агресора, збройних формувань та/або окупаційної адміністрації держави-агресора; добровільного збору, підготовки та/або передачі матеріальних ресурсів чи інших активів представникам держави-агресора, її збройним формуванням та/або окупаційній адміністрації держави-агресора.

Так, 22.07.2022 Заневський В.Є. перебував поза межами України (більш точного місця перебування органом досудового розслідування встановити не вдалося). В той самий день о 17 год. 39 хв. до Заневського В.Є. шляхом листування у месенджері «Telegram» звернувся його син – Заневський Ян В'ячеславович (20.05.1995 р.н., громадянин рф, співробітник фсб рф, позивний «Ладья»), який на той час перебував на території тимчасово окупованої Херсонської області, де у складі збройного формування держави-агресора рф реалізовував рішення президента та парламенту рф про проведення воєнної агресії проти України під виглядом так званої «спеціальної військової операції» та запропонував допомогти йому у проведенні пошукових заходів з виявлення 31 громадянина України – військовослужбовці ЗСУ, учасників АТО та інших патріотично налаштованих громадян України, які за його даними перебували на територіях тимчасово окупованих Миколаївської та Херсонської областей, надіславши йому відповідні списки.

Зі змісту озвученого прохання Заневський В.Є. зрозумів, що характер допомоги, яку йому пропонують надати, полягає у пошуку інформації про осіб, щодо яких в держави-агресора є рішення про нейтралізацію, знищення чи перешкоджання їх можливому супротиву збройній агресії рф.

Одразу після цього, у Заневського В.Є. виник умисел на вчинення умисних дій, спрямованих на допомогу державі-агресору (пособництво), збройним формуванням держави-агресора, з метою завдання шкоди Україні шляхом: реалізації рішень та дій держави-агресора, її збройних формувань. При цьому Заневський В.Є. розумів, що одними з найпершочерговіших дій представників країни-агресора в захоплених населених пунктах є попередження руху опору, шляхом виявлення громадян України з яскраво вираженою проукраїнською позицією (ветеранів бойових дій, учасників АТО та ООС на сході України, пенсіонерів ЗСУ чи правоохоронних органів, колишніх учасників Революції Гідності, учасників громадських організацій або політичних течій патріотичного проукраїнського напрямку, тощо), а також те, що у разі виявлення на окупованих територіях осіб із вказаних категорій,

представники збройних формувань рф здійснювали їх захоплення, катування, незаконно позбавляли волі, застосовували позасудові страти.

Реалізовувати вказані вище рішення та дії Заневський В.Є. вбачав за можливе шляхом: допомоги у пошуку представників руху опору на окупованих територіях; надання власних професійних послуг та методичних рекомендацій; надання контактів власних знайомих, які могли б допомогти діяльності збройних формувань держави агресора; іншим чином, в залежності від ситуації.

На думку Заневського В.Є. його дії мали б завдати шкоди обороноздатності України, придушити рух опору на окупованих територіях, допомогти державі-агресору в утриманні захоплених українських територій військовим шляхом із подальшою їх анексією, зберегти особовий склад збройних формувань держави-агресора, зберегти життя представників держави-агресора.

В подальшому, у період часу з 17 год. 47 хв. 22.07.2022 по 19 год. 34 хв. 23.07.2022, Заневський В.Є., перебуваючи поза межами України (більш точного місця перебування органом досудового розслідування встановити не вдалося), реалізуючи свій злочинний умисел, спрямований на пособництво державі-агресору, діючи умисно, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх діянь, передбачаючи їх суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, здійснив пошук та передачу співробітнику фсб рф Заневському Я.В. інформації щодо проживаючих на окупованих територіях Миколаївської та Херсонської областей 2 осіб, з числа військовослужбовців ЗСУ, учасників АТО, інших патріотичних налаштованих громадян України, а саме: їх персональні дані, адреси проживання, номери телефонів, приналежність до громадських організацій, а також щодо можливих джерел отримання такої інформації. На думку Заневського В.Є. його дії мали б завдати шкоди Україні.

Продовжуючи реалізовувати свій єдиний злочинний умисел, спрямований на пособництво державі-агресору, Заневський В.Є., перебуваючи у невстановленому досудовим розслідуванням місці, 23.07.2022 близько 19 год. 40 хв., діючи умисно, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх діянь, передбачаючи їх суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, з власної ініціативи передав співробітнику фсб рф Заневському Я.В. дані очільника окупаційної адміністрації міста Нова Каховка – Володимира Леонтєєва, якого він відрекомендував, як проросійсько налаштовану особу, яка надасть сприяння Заневському Я.В. та збройним формуванням держави агресора у пошуку на окупованих територіях громадян України – військовослужбовці ЗСУ, учасників АТО та інших патріотичних налаштованих громадян України. На думку Заневського В.Є. його дії мали б завдати шкоди Україні.

Крім того, проведеним досудовим розслідуванням встановлено, що Заневський В.Є. є професійним охоронцем та особою, яка має стрілецьку підготовку, володіє різними видами зброї, має спеціальні знання та навички із запобігання і протидії небезпеці по відношенню до визначеної особи, до теперішнього часу займається професійною діяльністю у охоронній сфері (підбором охоронців та інше), протягом 2008-2012 років він очолював службу

безпеки президента-втікача Януковича В.Ф., у зв'язку з чим володіє спеціальними знаннями та навичками із запобігання і протидії небезпеці по відношенню до особи (осіб).

Продовжуючи реалізовувати свій єдиний злочинний умисел, спрямований на пособництво державі-агресору, Заневський В.Є., перебуваючи у невстановленому досудовим розслідуванням місці, 04.08.2022 близько 07 год. 56 хв., діючи умисно, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх діянь, передбачаючи їх суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, з власної ініціативи передав через Заневського Я.В. збройному формуванню державі-агресора методичні рекомендації щодо більш ефективних варіантів розміщення особового складу під час обстрілів з боку ЗСУ, для збільшення їх шансів на збереження життя особового складу та запобігання вогневому ураженню особового складу представників збройних формувань держави-агресора. На думку Заневського В.Є. його дії мали б завдати шкоди Україні.

Продовжуючи реалізовувати свій єдиний злочинний умисел, спрямований на пособництво державі-агресору, Заневський В.Є., перебуваючи на тимчасово окупованій території АР Крим, в м. Ялта (точної адреси органом досудового розслідування не встановлено), 08.09.2022 близько 12 год. 06 хв., діючи умисно, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх діянь, передбачаючи їх суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, з власної ініціативи передав через Заневського Я.В. збройному формуванню державі-агресора методичні рекомендації щодо здійснення контролю за транспортним засобом, на якому переміщуються представники збройного формування держави агресора, постійного огляду автомобіля на наявність вибухових пристроїв та несанкціонованого зняття інформації, що в свою чергу збереже життя, може запобігти вогневому ураженню особового складу збройного формування держави агресора рф, збільшить їх наступальний потенціал. На думку Заневського В.Є. його дії мали б завдати шкоди Україні.

Продовжуючи реалізовувати свій єдиний злочинний умисел, спрямований на пособництво державі-агресору, Заневський В.Є., перебуваючи у невстановленому досудовим розслідуванням місці, 15.08.2022, близько 10 год. 50 хв., діючи умисно, усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх діянь, передбачаючи їх суспільно небезпечні наслідки і бажаючи їх настання, з власної ініціативи передав Заневському Я.В. інформацію про представника окупаційної адміністрації тимчасово окупованої території Херсонської області – Володимира Ліпандіна, очільника так званого «главного управління министерства внутрених дел херсонской области», незаконно створеного правоохоронного органу на тимчасово окупованій території Херсонської області, позиціонуючи його як свого знайомого, який може посприяти збройним формуванням держави агресора рф у виконанні поставлених завдань. На думку Заневського В.Є. його дії мали б завдати шкоди Україні.

Продовжуючи реалізовувати свій єдиний злочинний умисел, спрямований на пособництво державі-агресору, Заневський В.Є., 26.12.2022, перебуваючи на непідконтрольній Україні території Донецької та Луганської областей, точного часу та місця органом досудового розслідування не встановлено, виконуючи

функції професійного охоронця, прийняв участь у делегації на чолі губернатора ульянівської області російської федерації Русскіх Олексія Юрійовича з робочим візитом на тимчасово окуповані території Луганської та Донецької областей з метою інспектування проведення ремонтних робіт навчальних закладів, соціальних об'єктів та житлових будинків в окупованих містах Луганської та Донецької областей. На думку Заневського В.Є. його дії мали б завдати шкоди Україні.

Таким чином, громадянин України Заневський В'ячеслав Євгенович, 18 вересня 1968 року народження, обґрунтовано підозрюється у пособництві державі-агресору, а саме у вчиненні умисних дій, спрямованих на допомогу державі-агресору (пособництво), збройним формуванням держави-агресора, з метою завдання шкоди Україні шляхом: реалізації рішень та дій держави-агресора, її збройних формувань, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 111-2 КК України.

Крім того, 26.04.2010 Заневський В.Є. придбав у ТОВ «ЄРОПА АРМ СПОРТ» мисливський нарізний карабін АКМС-МФ калібру 7,62x39, № ВІ036871, на який отримав дозволи 27.04.2010 в Департаменті громадської безпеки МВС України № 1913 та 25.09.2017 в ГУНП у м. Києві № 20567.

13.01.2021 під час проведення Державним науково-дослідним експертно-криміналістичним центром МВС України огляду технічного стану мисливського нарізного карабіну АКМС-МФ калібру 7,62x39, № ВІ036871, несанкціонованих змін в конструкції зброї не виявлено.

В подальшому, усвідомлюючи протиправний характер своїх дій, Заневський В.Є., при невстановлених досудовим слідством обставинах, але не раніше 13.01.2021, здійснив переробку саморобним способом мисливського нарізного карабіну АКМС-МФ калібру 7,62x39, № ВІ036871, а саме видалення блокатора прапорця запобіжника на прикладі, встановлення шептала автоспуску, звід автоспуску, не сповільнювач курка, зміна шептала одиночного вогню та прицільної планки на відповідні елементи від бойової вогнепальної зброї, що дає можливість стрільби із зазначеного карабіну в автоматичному режимі, який протиправно зберігав за місцем свого проживання за адресою: м. Київ, пров. Коломийський, 17/31-А, кв. 242, без передбаченого законом дозволу.

Продовжуючи свій злочинний умисел, на незаконне поводження зі зброєю, Заневський В.Є., не маючи відповідного дозволу МВС України, придбав у невстановлених досудовим розслідуванням осіб револьвер «Protector» без номеру, калібру 5,6 мм (.22 Short).

У подальшому Заневський В.Є., усвідомлюючи суспільно небезпечний характер своїх дій, незаконно перемістив револьвер «Protector» без номеру, калібру 5,6 мм (.22 Short) до місця свого проживання за адресою: м. Київ, пров. Коломийський, 17/31-А, кв. 242, де протиправно зберігав його без передбаченого законом дозволу.

23.02.2023, під час проведення обшуку за місцем проживання Заневського В.Є. у квартирі № 242, яка розташована на 15-16 поверсі будинку по провулку Коломийський, 17/31-А у м. Києві, виявлено та вилучено, серед іншого, мисливський нарізний карабін АКМС-МФ калібру 7,62x39, № ВІ036871 та револьвер «Protektor», калібру 5,6 мм.

Відповідно до матеріалів кримінального провадження, вищевказаний мисливський нарізний карабін є довгоствольною нарізною вогнепальною зброєю – переробленим карабіном моделі АКМС-МФ калібру 7,62x39, № ВІ036871, в якому є можливість стрільби в автоматичному режимі та стрільби зі складеним або не повністю зафіксованим прикладом, придатним для проведення пострілів.

Вищезазначений револьвер належить до гладкоствольної короткоствольної атипової вогнепальної зброї – є револьвером, б/н, калібру 5,6 мм (.22 Short), що виготовлений саморобним способом по типу револьвер «Protektor», придатним для проведення пострілів.

Таким чином, громадянин України Заневський В'ячеслав Євгенович, 18 вересня 1968 року народження, обґрунтовано підозрюється у носінні, придбанні та зберіганні вогнепальної зброї, без передбаченого законом дозволу, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 263 КК України.

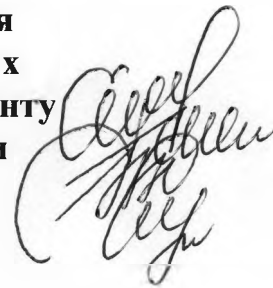
Старший слідчий в ОВС 1 відділу
4 управління досудового розслідування
Головного слідчого управління СБ України
підполковник юстиції

Андрій ЛУГІН

« П О Г О Д Ж Е Н О »

Прокурор першого відділу управління
організації і процесуального керівництва
досудовим розслідуванням та підтримання
публічного обвинувачення у кримінальних
провадженнях органів безпеки Департаменту
нагляду за додержанням законів органами
безпеки Офісу Генерального прокурора

Іван БУКАЛО

«17» 05 2024 року

Одночасно, у відповідності до вимог ст.ст. 42, 277 КПК України роз'яснено, що підозрюваний має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;

3) на першу вимогу мати захисника і побачення з ним до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту - мати такі побачення без обмеження їх кількості й тривалості; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних дій; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів на її оплату;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри, в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою - негайне повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з дотриманням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра не підтвердилася;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний має також інші процесуальні права передбачені цим кодексом.

Підозрюваному вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням, особою, яка здійснює таке повідомлення.

Підозрюваний / _____ / _____
« ___ » год. « ___ » хвилин « ___ » _____ 2024 року

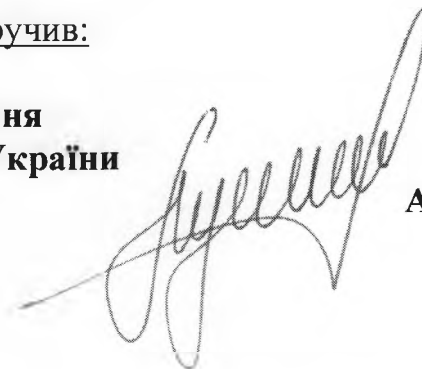
Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру вручено, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний / _____ / _____
« ___ » год. « ___ » хвилин « ___ » _____ 2024 року

Захисник: _____

Письмове повідомлення про підозру вручив:

**Старший слідчий в ОВС 1 відділу
4 управління досудового розслідування
Головного слідчого управління СБ України
підполковник юстиції**

Андрій ЛУГІН